

Συναξάριον.

Τῆ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Γεωργίου, τοῦ ἐν τῇ Λαύρα τοῦ Ἄρσελᾶ, ἐν τῇ Σιναϊτῶν Πατερῶν γῆν ἀσκήσαντος.

*Πῶς ἂν διῆλθες πλέθρα γῆς τάχος τόσα;
Εἰ μὴ ἄσαρκος, ὡς τις ἦς, πάτερ, βίω;*

Οὗτος, ἔζησε τὰ χρόνια τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοκράτορος Ἰουστιανιανοῦ, τὸν 6^{ον} αἰῶνα, ἐπὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Πέτρου, εἰς τὸν ἀπαράκλητον καὶ ἀνυδρον τόπον τῶν σπηλαίων τοῦ Ἄρσελᾶ, τόπον κείμενον ἀνατολικά τῆς Μονῆς τοῦ Σινᾶ καὶ ἀπέχοντα διὰ πεζοπορίας ἐπὶ τραχέως ἐδάφους, περισσότερο ἀπὸ δέκα ὥρας.

Οὗτος ἔζησε ἐβδομήκοντα ἔτη εἰς τὸ Σινά, ἐκοιμήθη δὲ ὁσιακῶς τὸ 552. Ἄνεδείχθη ὄντως μέγας ἀσκητής, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, θαυμαστὸς ἀνὴρ, καὶ σημειόφορος, χαρίεις, ὑπήκοος, πρᾶος, ἐλεήμων, δίκαιος, ὑπομονετικὸς καὶ ταπεινός, ἐπιτελέσας ὑπερφυῆ παλαίσματα. Νυχθημερὸν προσήυχητο εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἐδέετο μετὰ δακρύων τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὸν ἐλέησῃ. Ὁ Ὁσιος Γεώργιος ἦταν ὑπέρμετρα νηστευτής, ἐγκρατευόμενος ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ οὐδόλωσ ἐκεῖ βλῦζον ὕδωρ, ὅπερ ἔπινεν μετριῶς, ἦτοι ἅπαξ ἢ δις ἀνά μῆνα· ἐπὶ πολλὰς δὲ ἡμέρας, παρέμεινεν τελείως νῆστις. Τὸ στρῶμά του ἦταν μία πεπαλαιωμένη ψάθα, εἰς ἣν μικρὸν χρόνον εὕρισκεν ὀλίγην ἀνάπαυσιν, ἀκουμβοῦσε δὲ ἡ κεφαλὴ του ἐπὶ κοπτερᾶς πέτρας. Ὑπέμεινε καρτερῶς καὶ ἀγογγύστως τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας καὶ τὸν παγετὸ τῆς νυκτός. Τὰ ἄγρια θηρία τῆς ἐρήμου, τὰ πετεινά, ἔρπετά, ἔντομα καὶ σκορπιοί, ἦταν οἱ μόνιμοι ἐπισκέπτες του. Πολλάκις, νομάδες, λησταὶ καὶ βάρβαροι ἐπιδρομεῖς ἀναζητοῦντες λεία, τὸν ἐνοχλοῦσαν. Ὅμως ὅλους τοὺς ἐδέχετο καὶ τοὺς ἐξένιζεν φιλοφρόνως, παραθέτων αὐτοῖς ὅ,τι ἐλάχιστον διέθετε, νοθετῶν ἅμα αὐτοὺς καταλλήλως τὰ δέοντα. Ἀξιῶθη δὲ καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἱερωσύνης.

Κληθεὶς ποτέ, ὡς ἀπλοῦς μοναχός, εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σινᾶ, εἰς ἣν εἶχεν ἐκλείπει παντελῶς τὸ ἔλαιον, διὰ θερμῆς δακρυρρόοους προσευχῆς, ἔπλησεν ἐλαίου εἰς ἓναν πίθον τῆς Μονῆς, καὶ οὐχὶ ἅπαντας, ὅπως παρεκάλει ὁ Γέρων ἵνα πράξῃ, εἰπὼν· Εἰς ἓναν πίθον ποιήσωμεν εὐχὴν, ἄλλως θὰ κολυμβήσωμεν εἰς τὸ ἔλαιον ὧδε. Ὅμως, διὰ τοῦ ἐνὸς πλησθέντος πίθου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔρρεεν εἰς τὸ ἔδαφος τὸ ἔλαιον, ὡσεὶ πηγὴ, ἐπλήσθησαν αὐτῆς καὶ οἱ λοιποὶ πίθοι. Ὁ Γέρων τότε, πρὸς εὐχαριστίαν, τὸν παρεκάλεσεν, ἐπιμόνως καὶ πιεστικῶς, ἵνα δεχθῆ, νὰ ἐπωνομασθῆ ὁ πίθος ἐπ' ἰνόματί του, ὅμως ὁ Ὁσιος ἠνήθη εἰπὼν· Ἐὰν τοῦτο ποιήσεις, ἐκλιμπάνει τὸ ἔλαιον. Καὶ ὡς ταπεινὸς εἶπεν, ὅτι καλὸν εἶναι νὰ ἐπωνομασθῆ τῆς Θεοτόκου. Ἐκτοτε, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καίει νυχθημερὸν ἀνημμένη κανδῆλα.

Ἐχιδνα ἰοβόλος ποτέ, ἔδακνε καὶ ἐπλήγωσεν εἰς τὸν πόδα τὸν μαθητὴν του, ὅστις ἐκ τοῦ ἰοῦ, εὐθὺς ἀπέθανεν. Ὁ Ὅσιος προσευχήθη καὶ ἀνέστησεν αὐτόν, συλλαβῶν δὲ τὴν ἔχιδναν, κατεξέσχισεν αὐτὴν κατὰ μῆκος εἰς τὰ δύο, διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν του, οὐδόλως δειλιάσας.

Σαρακηνῶν ὀκτὰς τὸν ἀριθμό, κινδυνεύοντες, ἵνα ἀποθάνωσιν ἐκ λιμοῦ, ἔφθασαν εἰς τὸν Ὅσιον, πλὴν ὅμως οὐδὲν εἶχε, ἵνα τοὺς παραθέσῃ πρὸς παρηγορίαν, καθὼς ὁ ἴδιος ἔτρωγε πικρὰν κάπαρη, τροφήν ἣν οὐδὲ αἱ καμηλαὶ ἔτρωγον. Τότε ὁ Ὅσιος εἶπεν, εἰς ἕναν ἐξ αὐτῶν: Λάβε τὸ τόξον σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸ ἀπέναντι ὄρος, ἔνθα ὑπάρχουσι ἄγρια ἐρίφια, τόξευσον καὶ φόνευσον, μόνον ἕν. Ὁ κυνηγὸς ἐφόνευσεν ῥαδίως ἕν ἐρίφιον, ἀλλ' ἐκ πλεονεξίας ἐτόξευσε καὶ πάλιν, πλὴν ὅμως ἐθραύσθη τὸ τόξον του διὸ καὶ ἐπέστρεψε περίλυπος. Ὁ Ὅσιος ἀντελήφθη τοῦτο καὶ τὸν ἐνουθέτησε καταλλήλως.

Ὁ Ὅσιος εἶχε ἕναν λίαν ἀγαπητὸ φίλον εἰς τὸ Ἐϊλάτ, ἀπέχον 200 μίλια μακρὰν τοῦ σπηλαίου του. Προγνοὺς τὸν θάνατόν του, ἠθέλησεν ἵνα ἀσπασθῶσιν ἀλλήλους, καὶ εἶταν νὰ ἀναχωρήσῃ ἡ ψυχὴ του. Ἀπέστειλεν οὖν ἕναν Σαρακηνόν, προσκαλῶν τὸν φίλον του. Μετὰ δώδεκα ἡμέρας εἶπεν εἰς τὸν μαθητὴν του: Ἄναψον πυρὰν, καὶ καῦσον θυμίαμα, ὅ,τι ἔχωμεν ἐπισκέπτας. Ὄντως ἔφθασεν ὁ φίλος του μετὰ τοῦ ἀποσταλλέντου Σαρακηνοῦ. Ὁ Ὅσιος καὶ ὁ φίλος του ἠσπάσθησαν ἀλλήλοις, ἐν φιλήματι ἀγίῳ, εἶτα ἐκοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἐσχημάτισε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὴν ψάθαν, καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμά του εἰς τὸν Κύριον.

Ζητῶν δὲ ἔγγραφον συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Πέτρον, ὅστις τὸν εἶχε καλέσει ἵνα συμφάγωσι εἰς τὴν Πασχάλιον Τράπεζαν, ἀλλ' οὗτος δὲν ἐκάθισε, καὶ προγνοὺς πρὸ ἐξαμήνου τὸν θάνατον ἀμφοτέρων κοιμηθέντος ἐντὸς τοῦ ῥηθέντου χρόνου. Τοῦτο δὲ γέγονεν, καθότι ὁ Ὅσιος, ὅστις οὐδέποτε ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ Σινᾶ, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἔχοντας πόθον, ἠξιώθη, νεφέλη ἐποχούμενος καὶ μετέβη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, καὶ κοινωνήσας, ἐπέστρεψεν εἰς Σινά. Ὁ δὲ Πατριάρχης ἰδὼν αὐτὸν ἐν Ἱεροσολύμοις τὸν προσκάλεσεν εἰς τὴν Πασχάλιον Τράπεζαν.

Πολλὰ οὖν καὶ ἄλλα μεγάλα σημεῖα ποιήσας, νόσους καὶ ἀλγηδόνας ἰασάμενος, ὄμβρους τῆ ξηρᾶ γῆ πρὸς ἐκβλάστησιν δούς, πεινῶντας καὶ ξένους ἐκθρέψας καὶ ξενίσας, διψῶντας ποτίσας, δαιμόνων στίφη ἐλάσας.

